

Arrest

nr. 238 919 van 24 juli 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. GREENLAND
Puntstraat 12
2250 OLEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 29 april 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 juni 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2020 , waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. GREENLAND, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Aan verzoekster, S.E.L., werd op 29 december 2017 door de Nederlandse autoriteiten een visum type C afgeleverd.

1.2. Verzoekster kwam op 19 januari 2018, via de luchthaven van Schiphol, het Schengengrondgebied binnen.

1.3. Op 2 juni 2018 legden J.O.Z., een Nederlands onderdaan, en verzoekster een verklaring van wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen.

1.4. Via een op 7 juni 2018 gedateerd schrijven werd aan J.O.Z. en verzoekster meegedeeld dat de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning werd uitgesteld.

1.5. Op 21 juni 2018 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van beide verzoekers de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster bij brief van 10 april 2020 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer / mevrouw :

naam en voornaam: [L.S.E.] + zoon [S.R.C.] [...]

nationaliteit: Suriname

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

[...]

(x)2° in volgende gevallen :

|x| de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

[...]

Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat het visum vervallen is sedert 14/03/2018. Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner haar niet automatisch recht op verblijf.

Ook de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

Dit is de bestreden beslissing.

1.6. Op 17 juli 2018 werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen de beslissing genomen om de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning van verzoekster en J.O.Z. te weigeren.

1.7. Op 23 maart 2020 trad verzoekster in Nederland in het huwelijk met de heer P.M.N.

1.8. Verzoekster werd er via een schrijven van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen op 23 april 2020 van op de hoogte gesteld dat een onderzoek inzake een mogelijk schijnhuwelijk met P.M.N. zou worden gestart.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 22 van de Grondwet.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“Deze beslissing maakt een schending uit van artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet.

Artikel 22 van de Grondwet luidt als volgt: “Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarde door de wet bepaald. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht.”

Artikel 8 EVRM voorziet dat iedereen recht heeft op respect voor zijn privéleven, familie- en gezinsleven. Verzoekers hebben een band met hun respectievelijk echtgenoot en stiefvader. Dhr. [R.] is nog schoolgaande. Hij gaat naar het school Den Bosco te Hoboken waar hij geliefd is door zijn medeleerlingen en leerkrachten. (stuk 3)

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt: “Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving is in het belang van landsveiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens de te nemen maatregel getoetst moet worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving, nl. de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op familieleven.

Men weet dat er sprake is van een gezinsleven aangezien zij door verwerende partij wordt aangeschreven op het adres van dhr. [N.].

In concreto moet de uitwijzende staat een groter voordeel hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat de beslissing om verzoeker te repatriëren niet proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers hun recht op zijn privéleven geschonden wordt en dat de overheid geen voordeel heeft bij het nemen van een dergelijke beslissing.

Verzoekers hebben nooit strafbare feiten gepleegd en zij hebben geen antecedenten op het vlak van administratieve fouten.

Mevrouw [L.] is immers een zorgkundige en dhr. [R.] is immers slechts een schoolgaande kind.

Men moet rekening houden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (conform RvST. 22 december 2010, nr. 210.029), zodat het tot de taak van de administratieve overheden behoort om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Geen onderzoek heeft plaatsgevonden terwijl men weet heeft van het gezinsleven van verzoekers.

Men had zeker kennis van het gezinsleven ten eerste door het adres van verzoekers, samen met dhr. [N.]. Bovendien in de procedure bij Uw Raad, met betrekking tot het aanvechten van een bevel om het grondgebied te verlaten die werd aan dhr. [R.] uitgevaardigd, had verzoeker zich beroepen op zijn gezinsleven, met melding van zijn relatie met zijn stiefvader. Verwerende partij had de beslissing ingetrokken zodat Uw Raad in het dossier met rolnummer RvV 241 939 geen uitspraak moest doen. (stuk 6)

Verwerende partij kan dan niet beweren dat zij niet op de hoogte van het gezinsleven was.

De motiveringsplicht van verzoeker is hierbij geschonden.

Sindsdien (en voor de beslissing) zijn mevrouw [L.] en dhr. [N.] in het huwelijk getreden. (stuk 4). Zij hebben onmiddellijk het nodige gedaan om hun huwelijk bij de gemeente te laten erkennen.

Verzoekers hebben een gezin met een legaal verblijf in België. De echtgenoot van mevrouw [L.] heeft de Nederlandse nationaliteit en verblijft legaal in België. Mevrouw [L.] heeft de erkenning van hun huwelijk aangevraagd bij de gemeente Deurne doch aangezien zij geen verblijfsrecht heeft moet men door de schijnprocedures doorgaan die veel tijd in beslag kunnen nemen. (stuk 5)

Het is uiteraard van belang dat mevrouw [L.] in België is om deze procedures te kunnen voeren. Dit kan uiteraard niet via een vertegenwoordiging. Zij moet de vragen van het Parket kunnen beantwoorden en niemand kan dit in haar plaats. Dit is niet dezelfde als een beroepsprocedure.

Indien verzoeker het land moet verlaten, is het voor partijen niet meer mogelijk om contacten met elkaar te onderhouden, zoals het hoort in een normale relatie.

Verzoeker zou verwijderd worden van zijn moeder met wie hij een hechte band heeft: hij is ten laste van zijn moeder. Hij is nog schoolgaande en hij zou zichzelf niet kunnen steunen.

Verweerster heeft geen concrete belangenafweging ondernomen, die onder artikel 8 EVRM worden vereist.

Verweerster is verplicht om het hoger belang van het kind in overweging te nemen. Verzoeker is net meerderjarig geworden maar hij gaat nog naar school en dient nog als kind juridisch behandeld te worden aangezien zijn feitelijk situatie vergelijkbaar is.

In elke beslissing die mogelijk het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt, moet de staat het hoger belang van het kind in overweging nemen. Dat volgt uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) - 12738/10 ,03-10-2014.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind.

Dat heeft zij niet gedaan hetgeen bovendien een schending van de motiveringsplicht uitmaakt.

De beslissing is dan bovendien onvolledig gemotiveerd. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Door deze beslissing te nemen wetend dat dhr. [R.] schoolgaande is en ten laste van zijn moeder en partner is, wetend dat mevrouw [L.] gehuwd is met een EU burger met een legaal verblijf in België, is deze beslissing onredelijk.

De vordering van verzoekers dient gegrond verklaard te worden en het bevel van verweerster dient vernietigd te worden."

3.2.1. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden gesteld dat verzoekers nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werden gemachtigd of toegelaten. De bestreden beslissing heeft dus niet tot gevolg dat verzoekers enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Uit voormeld verdragsartikel kan ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). In casu kan dan ook niet worden geconcludeerd dat er sprake is van een inmenging in verzoekers' privé- of gezinsleven die enkel mogelijk zou zijn in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalde gevallen. Er blijkt ook niet dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die hem verhinderde om de bestreden beslissing te nemen. Het feit dat R.C.S. tijdens zijn illegaal verblijf in België naar school kon gaan leidt niet tot een dergelijk besluit. Verzoekers maken trouwens zelfs niet aannemelijk dat R.C.S. zijn studies in zijn land van herkomst niet kan verderzetten, zodat niet blijkt dat zijn belangen door de bestreden beslissing worden geschaad. De Raad kan zelfs niet inzien welk belang verzoekers hebben bij het verwijzen naar het hoger belang van het kind, nu R.C.S. een meerderjarige vreemdeling is en dus niet meer als een kind kan worden beschouwd. Verzoeksters bewering dat zij zorgkundige is, is irrelevant aangezien zij nooit tot een verblijf met het oog op een tewerkstelling werd toegelaten en niet blijkt dat zij ooit officieel kon worden tewerkgesteld in België of enig concreet werkaanbod heeft. Het enkele feit dat verweerder een andere beslissing heeft ingetrokken houdt niet in dat moet worden aangenomen dat de in casu bestreden beslissing door enige onwettigheid is aangetast. Verzoekster gaat ook voorbij aan het gegeven dat de bestreden beslissing reeds werd genomen op een ogenblik dat zij nog niet in het huwelijk was getreden en toont daarenboven niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben met haar Nederlandse echtgenoot. Het feit dat het in Nederland afgesloten huwelijk van verzoekster en P.M.N. in België niet wordt erkend en dat verzoekster deze erkenning wil verkrijgen via een procedure voor het bevoegde rechtscollege doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. De bestreden beslissing heeft bovendien niet tot gevolg dat verzoekers de toegang tot het grondgebied wordt ontzegd en zij dus in de toekomst niet naar België zullen kunnen reizen om hun belangen te behartigen of aanwezig te zijn op terechtzittingen. Waar verzoekers aangeven dat zij geen strafbare feiten hebben gepleegd gaan zij voorbij aan het feit dat een voortgezet illegaal verblijf, gelet op artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een strafbaar feit is. Uit de loutere vaststelling dat een vreemdeling in het verleden geen strafbare feiten pleegde kan trouwens hoe dan ook niet worden afgeleid dat verweerder deze vreemdeling tot een verblijf in België moet toelaten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

3.2.2. Aangezien niet blijkt dat de bescherming die wordt geboden door artikel 22 van de Grondwet ruimer is dan deze die voortvloeit uit artikel 8 van het EVRM kan ook geen schending van deze grondwetsbepaling worden vastgesteld.

3.2.3. De Raad merkt ook op dat niet blijkt dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen incorrect zijn. Verzoekers tonen niet aan dat verkeerdelijk werd gemotiveerd dat zij langer in het Rijk

verblijven dan de termijn waartoe zij werden gemachtigd en dat verweerder onterecht toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Voorts moet worden gesteld dat verweerder in de bestreden beslissing duidelijk heeft gemotiveerd dat verzoekers op een later tijdstip legaal naar België kunnen reizen en het feit dat zij heden moeten terugkeren naar hun land van herkomst of het land waar zij over een verblijfsrecht beschikken dus, in het raam van de bepalingen van artikel 8 van het EVRM, niet als disproportioneel kan worden beschouwd. Verzoekers laten verstaan niet akkoord te gaan met de zienswijze van verweerder maar tonen met hun beschouwingen niet aan dat deze laatste kennelijk onredelijk optrad.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK